

Simon van der Geest: Het werkstuk
Vertaling van Andrea Rádai
blz. 60-81

Majdnem-csak-férfi

Anya vitt el a kempingbe. A hátsó ülésre volt bepakolva a bőröndöm és a vadonatúj hálósákok. Meg a sátor, amit Luuk adott kölcsön.

Az éjjel elég idióta álmom volt. Ha jól emlékszem, egy tóban álltam, és a hatodik lábujjamból százával úsztak ki az ezüst halacskák. Meg nagy, szőrös óriások magasodtak fölém, és hangosan hahotáztak.

– De anya, a fellépésed után ugye rögtön jössz te is? – kérdeztem.

– Persze, ha minden jól megy, tíz körül már ott is vagyok. Már ha megtalállak titeket ebben a dzsungelben – Anya oldalra pillantott. – Jé, te sminkeltél?

Elfordítottam a fejem.

– Egy nagyon picit.

– Édesem...

– Most mi van? Nem áll jól?

– Dehogynem. Nagyon is szép vagy – nézett rám üveges tekintettel anya. – Kicsi Vicám.

– Nem vagyok Vica.

Mire kiült az arcára az idegesítő vigyora, és ott is maradt az út végéig.

Leparkoltunk és kipakoltunk a kocsiból. Luuk apukája tárt karokkal jött felénk.

– Silla és Eva!

Nem sokkal odébb megláttam Justint és az apukáját. Justin láthatóan fodrásznál járt. De az is lehet, hogy a kertésznél, mert oldalt teljesen kopasz volt, a feje tetején meg úgy állt fel a haja, mint a fogkefesorrték. Már David is ott volt, épp Luukkal beszélgetett. Ahogy meglátott, széles vigyor terült el az arcán, én meg hirtelen úgy éreztem, mintha egy egész akváriumnyi halacska ugrándozna a hasamban.

A következő pillanatban egy nagy fehér dzsip kanyarodott be a parkolóba. Csikorogva fékezett, majd megállt. Kinyílt az ajtaja, és egy férfi ugrott ki belőle. Az arcán borosta, az állán kis pofaszakáll volt. Zöld nadrágot viselt, olyat, amin kábé száz zseb meg cipzár van.

– Peter bá?! – rohant oda hozzá Luuk, és átölelte.

A nagybátyja megveregette Luuk hátát.

– Szia, Luuk! Nahát, tizenkét év, már kész férfi vagy!

Anya villámgyorsan felém fordult.

– Ő is itt lesz? – kérdezte, miközben a szeme idegesen járt ide-oda.

Elindult az autóhoz.

– Anya, már mész is?

– Tessék? Ja, igen. Várnak. – Gyorsan megpuszilt, majd még egyszer végignézett a fehér dzsipes pasin, és beszállt.

– Este találkozunk! – motyogtam a felbőgő motornak. És addig integettem, míg anyja kocsija vékony kis csíkká nem változott a láthatáron.

Sátorvaskard és hőlégballon

Az apák felpakolták a sátrakat és a hálósákokat egy kis húzhatós kocsira. Közben rengeteget nevettek és rengeteg vicces dolgot mondtak. Megfigyeltem, hogy amikor egymáshoz beszéltek, mindig csípőre tették a kezüket. Mintha a könyökükkel nagy füleket formáztak volna a derekuk körül, hogy jobban értsék egymást. Peter beszélt a lehangosabban, és ő mondta a legtöbb vicceset. Azon gondolkodtam, hogy anya vajon miért rohant el, ahogy meglátta őt.

Peter megrántotta a rudat, és a kocsi mozgásba lendült. Én is elindultam utánuk. A bőröndöm kerekei mély barázdát húztak a murvás ösvénybe. Arra gondoltam, hogy biztos nem szokás bőrönddel sátrazni.

Csak mi voltunk a kempingben, minden sátorhely üres volt. Az apák az erdő melletti tisztást választották, és lepakolták a kocsiról a közös sátrukat. Miközben a hatalmas zsák fölött tanakodtak, a fiúk átrohantak a tisztás túloldalára. Egy darabig követtem őket, aztán megálltam a sátorral a karomban.

A fiúk úgy nyüzsögtek, mint a hangyák. Kiborították a sátortáskákat, egymást kerülgetve rohagáltak, összerakták a rudakat, kupolákat építettek, meg kardoztak. Úgy éreztem magam, mintha egy óriási társasjátékban lennék, csak épp elfelejtették elmondani a szabályokat.

Egyszer csak meglátott David, és ledobta a földre a sátorcövekeit.

– Segítsek?

– Nem, köszi, menni fog – vágtam rá gyorsan.

A rudakat még valóban egymásba tudtam illeszteni. De ahogy haladtam, az építményem nem annyira sátorra, mint inkább egy banánra kezdett hasonlítani. Bemásztam, ahogy a többiektől is láttam. De odabenn ugyanúgy kallantyúk és rudak és tépőzárak sűrű kuszasága fogadott.

Melegem lett, és aztán beng! beütöttem a fejem. Elkezdtem kifelé vergődni, de csak félútig jutottam, mert beakadt a hajam.

– Aú!

Próbáltam felegyenesedni, de a zipzár egyre jobban beleakadt a hajamba.

– Luuk! Hogy a fenébe kell ezt csinálni?

Luuk diadalittasan közeledett felém.

– Nem megy?

– Miért, szerinted sikerült? Mi ez a romhalmaz?

– Ez egy viharsátor. Jól bírja a szelet.

– Tényleg? – kérdezte Justin. – Milyen szelet? Ilyen szelet? – mondta, majd felemelte az egyik lábát és egy hatalmasat fingott. Nem hittem a fülemnek. Aztán Luukkal együtt elkezdett röhögni.

– Justin! – kiáltotta David, majd odarohant hozzájuk, és fenékbe rúgta Justint. Luuk vihogva csatlakozott hozzá, és egy pillanat múlva a három fiú hemperegve birkózott a fűvön.

Én még mindig be voltam szorulva. Cibálni kezdtem a cipzárt, de csak jobban húztam a hajam.

David ért vissza elsőnek.

– Bocs – lihegte. – Komolyan, Justin rosszabb, mintha egy léket kapott hőlégballon. – Letérdelt elém. – Beszorultál?

– Azt hiszem, igen.

Óvatosan előrehajolt, és megpróbálta elhúzni a cipzárt. Az inge majdnem hozzáért az orromhoz. Még egy kis darabot is láttam a csupasz hasából. Dezodor- és edzőcipő szaga volt. A cipzár megindult. Kiszabadultam.

– Köszönöm.

Gyorsan kimásztam a sátorból.

Néztük együtt a csálé, kidőlt-bedőlt sátrat.

– Szerintem olyan, mint egy léket kapott hőlégballon.

– Vagy gumicsónak.

– Vagy abroncsos szoknya – mondtam.

David a sátorra mutatott.

– Akarod, hogy...

– Igen, légy szíves.

Megtapogatta a hőlégballonsátorcsónakot.

– Nem csoda, hiszen kevesebb van... egy merevítővel!

Belenyújtom a sátorzsákba, és tényleg. Benne maradt egy merevítő.

– Upsz...

Nem sokkal később a sátram büszkén feszített. Leültem a fiúkkal a fűbe.

– Az apasátor még nincs kész – motyogta Justin, és fejével a túloldal felé biccentett.

Az apák még mindig a cövekekkel és zsinegekkel bajlódtak. Mindenféle bonyolult szavakat mondtak egymásnak, hogy például feszítőerő meg súlypont, de a sátor ennek ellenére olyan kajla volt, hogy csak na. Peter többször körbejárta a sátrat az egyik kezében egy iránytűvel, a másikban meg akkora elemlámpával, mint egy ágyú.

– Emberek, a bejárat most kelet-délkelet felé áll, vagyis már kora reggel a hasunkra fog sütni a nap. Én azt mondom, fordítsuk meg.

Luuk apukája kidugta a fejét sátorvászon alól.

– Én meg azt, hogy pont jó így. És add ide a kalapácsot.

Elhatároztam, a házidolgozatomban, a „Biológiai apák a vadonban” című fejezetben mindenképp írni fogok az egymással szívesen versengő apákról.

– Eva, a te apukád hol van? – kérdezte egyszer csak David.

Mintha egy jégkocka csúszott volna le a hátamon.

– Nekem nincs – vágtam rá.

– Tényleg, hogy is van ez? – szólt közbe Justin. – Meghalt, vagy ilyesmi?

Nem mondtam semmit. Már megint ez a hülye kérdés, amit minden hülye mindig feltesz, és amitől a hülye torkom mindig elszorul.

– Justin... – mondta Luuk a szemét forgatva. – De hát már százszor hallottad ezt a történetet...

– Ö... nem, én nem.

Luuk nagyot sóhajtott.

– Eva apukája... tűzoltó volt. Egyszer volt egy hatalmas tűz. Az állatkertben... – Luuk belemerült a mesélésébe, és nekem egyre jobban csikizett a lábujjam. – ... és a gorilla lángokban égett. Nagy volt a pánik... A majmok felmenekültek a tetőre. És az ő apukája volt egyedül, aki fel mert mászni utánuk egy nagy létráról. Az állatoknak is joguk van arra, hogy megmentse őket, nem? De amikor az összes majom belesimpaszkodott, egyszer csak elvesztette az egyensúlyát, és... leesett.

Justin tátott szájjal hallgatta.

– Tényleg?

Bólintottam, és igyekeztem uralkodni a vonásaimon.

– És aztán? – kérdezte Justin.

– Hát igen, aztán... – mondta Luuk. – Ezt Eva tudja a legjobban elmesélni.
– Aztán... aztán placcs – mondtam úgy, hogy fogalmam sem volt, hova fogok kilyukadni. – Beleesett... beleesett a vízbe. A jegesmedvékhez. És jegesmedvék... hát, megették.

A lábujjam úgy csiklandozott, mintha hangyák tucatjai mászkáltak volna rajta keresztbe-kasul.

Justinnek tágra nyílt a szeme.

– A jegesmedvék? Tényleg?

David vigyorgott. Luuk még próbálta fegyelmezni magát, de láttam rajta, hogy mindjárt kipukkan. Aztán hirtelen kinyílt a szája, és úgy jött ki rajta a nevetés, mintha egy gátat szakította volna át. David és én is röhögni kezdtünk.

Justin elvörösödött. A kezével végigsimított fogkefehaján.

– Naaa, nem is hittem el! – mondta, majd felállt és elment.

– Csak vicc volt! – rohant utána Luuk, és a vállára tette a kezét. – Foci?

Egyszeriben már csak én és David maradtunk a fűben. Kettesben. David felugrott, és megnézte, hogy a sátram merevítői elég merevek-e.

– Nem halt meg, egyébként – mondtam hirtelen. – Legalábbis nem hiszem. Csak nem tudom, ki ő, és hogy hol van. Lehet, hogy itt lakik valahol a közelben, de az is lehet, hogy a világ másik végén... fogalmam sincs. Na jó, a nevét most már tudom, és anya egyszer azt is elmondta, hogy Suriname-ban született, de csak ennyit tudok.

David nem mondott semmit. Arra gondoltam, most lehet, hogy azt hiszi, valami gond van velem, vagy nem vagyok normális. Hogy nincs ki az egyik merevítőm.

Orrozás és nyakharapások

Amikor végre elkészült az apák sátra is, nekiláttunk a tortaevésnek, és elénekeltük Luuknek, hogy „Boldog születésnapot!” Nagyon hamisan szólt, főleg Peter óbégatása miatt.

Fociztam egy kicsit a fiúkkal, aztán kólát ittunk.

– Ne megyünk le a tóhoz? – javasoltam.

– A sellőhöz? – kérdezte David. Szóval ő is ismeri a történetet. – Jó, menjünk. Jó ötlet.

– Akkor tudod, hogy hol van? – kérdezte Luuk.

– Igen – felelte David. – Voltam már ott egyszer.

Elindultunk egy fák között kanyargó ösvényen, majd át a dűnéken. Útközben David mesélni kezdett. Hogy hogyan tévedt el egyszer itt, a tesójával a sötétben, és hogy kötöttek ki a tónál, amiben épp valami hatalmas lény bukott a víz alá, amikor odaértek.

– Biztos egy jó nagy ponty volt – mondta Luuk, aki csak fél füllel hallgatta a történetet.

– De hát most mondtam, hogy tuti nem hal volt – felelte David. – Kérdezd csak meg a tesómat.

Egyszer csak egy meredélyhez értünk. David a szája elé tette a mutatóujját.

– Talán most megláthatjuk – suttogta. Lehasalt, és úgy kezdett felfelé mászni. Elindultam utána, lopkodva. (Nem mintha hinnék a sellők vagy ilyesmik létezésében. De mégis.)

A meredély tetejére érve megdermedtem. A vízben nem volt semmi. De parton egy fiú és lány feküdt egymás ölelésébe gabalyodva. Ahogy csókolóztak... mintha tapadókorongok lettek volna szájukon. A lány egyszer csak hátranyúlt, és beledugta a kezét a fiú fenekénél a farmerjába. És csak csókolóztak és csókolóztak és csókolóztak, és én már attól alig kaptam levegőt, hogy csak néztem őket. El akartam fordítani a fejem, de mintha lemerevedett volna a nyakam. A fejembe tódult a vér. David időről-időre rám pillantott, éreztem égő tekintetét. De nem néztem volna vissza rá a világeért se, dehogy, rögtön szétrobbant volna a fejem.

Közben Justin is felért. Amint meglátta, hogy mi történik a parton, kikerekedett a szeme. A fiú épp becsúsztotta a lány blúza alá a kezét. Justin vadul integetni kezdett Luuknek, hogy ezt látnia kell. De ő csak állt a dűne tetején, elhúzta a száját, és azt mondta:

– Aha, aha, biztos a sellő...

– Neem! – sziszegte Justin. – Annál sokkal jobb!

Próbáltam magamhoz térni, és lejjebb másztam néhány méterrel Luukhoz.

– Egy fiú meg egy lány – magyaráztam.

Luuk értetlenül bámult rám.

– Tudod...

– Nem – felelte. – Mi van velük?

Eszembe jutottak a komodói varánuszok. Orrozás és nyakharapások.

– Párzanak.

– Jaaa, az! – Luuk a szemét forgatta. – Állati izgi.

– Az – suttogta felénk Justin. – Állati és izgi.

– Szerintetek a tóban voltak, hogy most így... öö...? – kérdezte David.

– Á, ahhoz túl hideg van – mondtam. – És amúgy is ruhában vannak.

– Még... – vigyorgott Justin. Aztán David se bírta tovább. Röhögve gurultak le a lejtőn. Luuk félreugrott, különben feldöntötték volna.

A lejtő aljára érve David vörös fejjel kászálódott fel. Sietve leporolta a homokot a nadrágjáról. Amíg vissza nem értünk a kempingbe, egyszer sem mert rám nézni.

Csukd be a szemed

Nem gondoltam volna, hogy az apák ennyit tudnak enni. Akkora adagokat szedtek magunknak a tésztából, hogy alig fért el a tányérjukon.

Kaja után én is elmentem a többiekkel fát gyűjteni a tábortűzhöz. Olyan sötét volt már az erdőben, hogy véletlenül összeütköztem az egyik apukával. Akkorát sikítottam, mintha nem is tudom, mi történt volna.

– Bocs, bocs – morogta az apuka, és felnyalábolta az ágakat, amiket leejtettem.

Még jó, hogy anya mindjárt itt lesz, gondoltam.

Néha megnéztem a telefonom, de még nem adott hírt magáról.

Elcipeltük a fát a tűzrakóhelyre, a nagy sátor mellé. Luuk gyújthatta meg a tüzet. A lángok bizonytalanul nyaldosták körbe a gombóccá gyűrt újságpapírokat. A fiúk botokat kerestek, majd elővették a zsebkésüket és elkezdtek nyársakat faragni. Nemsokára csak úgy repkedtek a faforgácsok. Én csöndben ültem. Nem volt zsebkésem.

Egy idő után David felállt, és leült mellém. A kezembe nyomott egy kihegyezett botot és egy darab marshmallowt, amit rögtön be is dugtam a számba.

– Neeem – vigyorgott. – A nyársadra kell tűzni.

– Ja. – És úgy vihogtam, mint egy kislány. Egy kicsit direkt.

Luuk furcsán nézett rám, közben tovább faragta a botot.

A zsebemben zizegni kezdett a telefon. Anya írt: *Na milyen a buli? Itt esik. A show tovább tart, késni fogok, bocsi. Ne várjatok meg.*

– Na? – kérdezte Luuk.

– Később jön – mondtam.

– De jön?

– Miért ne jöjjön? Persze!

David kivett két marshmallowt a zacskóból, és az egyiket odaadta nekem. Felszúrtuk a nyársra és a tűz fölé tartottuk őket.

David a tüzet bámulta.

– Az anyukád híres, ugye?

– Azt hiszem, igen – válaszoltam, amit ilyenkor szoktam. És már vártam a kérdést, hogy van-e úszómedencénk, és hogy szoktak-e látogatóba jönni hozzánk más celebek.

De David azt kérdezte:

– Azért ez nem olyan jó, mint amilyennek hangzik – vagy igen?

– Honnan tudod?

– Csak gondoltam. – Lassan forgatta a nyársat a tűz fölött. – Biztos egy csomó ember akar tőle folyton valamit.

Bólintottam.

– Igen, előfordul.

– Vigyázz, túl alacsonyan tartod. – David rátette a kezét a kezemre, és egy kicsit feljebb emelte a nyársat. A bőre hűvösnek tűnt.

Amikor oldalra néztem, láttam a lángokat David szemében.

– Mi az? – kérdezte.

– Semmi. – És visszafordultam a tűzhöz. – Jaj, a marshmallownk...

Egymásba olvadtak. Óvatosan felemeltük a nyársakat. Az enyém ki is csúszott a barnás-rózsaszínes trutyiból.

David a szám elé tartotta az édes trutyit.

– Csukd be a szemed!

Az arcát megvilágította a tűz fénye. Meg a sötét szemét és a mosolyát is. Azt hittem, hogy én is mindjárt olvadni kezdek.

– Na... Csukd be! – suttogta még egyszer.

Behunytam a szemem. És hamm.

– Aúúú!

Megégettem a szám. A trutyi tűzforró volt.

Luuk felugrott.

– Mit csinálsz, David! – David ijedtében a homokba ejtette a nyársát. – Először meg kellett volna fűjni, te barom! – mordult a barátjára Luuk. Majd a vállamra tette a kezét. – Jól vagy, Eva?

Bólintottam és megdörzsöltem a sajgó szám. Az összes apuka és az összes fiú a tűz körül engem bámult.

Ebben a pillanatban megszólalt a telefonom. Anya volt.

– Szia!

– Figyelj csak, drágám...

Apahumor

A telefonnal a fülemben egy kicsit odébb mentem a tábortűztől. Anya azt mesélte, hogy semmi sem jött össze. Technikai problémák is voltak, nem működött a fény, meg minden. Csak most végzett, és már nem fog ideérni a kempingbe. Nagyon-nagyon sajnálja, de megértem, ugye?

Nem mondtam semmit.

Csak hallgattam anyát, és bámultam a fiúkat és a férfiakat a tűz narancssárga fénygyűrűjében.

– Eva, ugye megérted? – kérdezte anya hangja.

– Nem – mondtam halkán. – Akkor miért nem jössz egyszerűen később? Nem mindegy, hogy a saját ágyadba bújsz be vagy mellém a sátorba...? Ráadásul pont ugyanolyan messze vagy otthontól, mint innen.

De nem, nem fog menni. Más oka is van, nagyon nem érezné jól magát ezekkel a pasikkal.

Majd később elmagyarázza.

– Van valami köze ennek ahhoz a Peterhez? – kérdeztem.

Egy ideig csönd volt a vonal túlsó végén.

– Idegesítő? – kérdezte végül anya.

– Háát... egy kicsit.

– Gondoltam.

– De mi van vele?

Anya felsóhajtott.

– Hosszú történet. Nem akarlak vele terhelni, de tudod, egyszer régen... nagyon összevesztem vele, és most nem akarom látni. Maradjunk ennyiben.

– Min vesztetek össze?

– Édesem, ez nem számít.

– De igen, mert emiatt maradok éjszakára egyedül.

– Sajnálom, drágám, tényleg. Nem tudtam, hogy ő is ott lesz.

És kész, szerinte ezzel minden el lett mondva. De holnap persze értem jön, amikor csak akarom. Csak hívjam fel.

Végül jóéjszakát kívánt, és letettük a telefont.

Hideg szél fújt a nyakamba. Néztam a tűz körül ülő csapatot. Az egyik apuka felállt, és a könyökével úgy verdesett, mint egy tyúk a szárnyával. Mindenki nevetett.

Vissza kéne mennem a tűzhöz. De akár befeküdhetek a sátramba is.

Ekkor megláttam Luuköt, ahogy felállt, és intett nekem. Visszamentem, és lehuppantam mellé a földre.

Rögtön kitalálta.

– Nem jön, mi?

Megráztam a fejem. Luuk átölelt.

– Mondjuk ez úgysem sem neki való volt – sóhajtott.

– Hát nem – helyeselt Luuk. Megdörzsölte a vállam. Luuk tulajdonképpen olyan, mint egy báty.

David minket bámult a tűz túloldaláról.

– És elmentetek végül a tóhoz? – kérdezte az apja.

– Igen. Egy kicsit – morgott David.

– Na és? Láttátok a sellőt?

– Nem. – David szipogott egyet. – Semmi különöset nem láttunk. – Justinre sandított, de ő már majdnem aludt.

– Miért, ti már láttátok? – kérdezte Luuk David apukájától.

David apukája elvigyorodott, és végignézett a többi apán.

– Elég sötét volt... De azt hiszem, igen. Egy ilyen farokszerűséget biztos hogy láttunk – mutatta a kezével.

David az apjára bámult.

– Anyával voltál?

– Hááát... – mondta az apja, majd a többi apára sandított, akik hirtelen hahotázni kezdtek. Én nem értettem, mi olyan vicces. Lehet, hogy ez az apahumor.

Vajon az én apám is szokott ilyen tábortüzes-sörözős, apahumoros bulikba járni? Nehezen tudtam elképzelni. Mondjuk, ha tényleg a rendőrségnél vagy a titkosszolgálatnál dolgozik, akkor lehet, hogy soha nem iszik sört, hogy mindig elég éber legyen.

Peter egy nagy ágat dobott a tűzre.

– Egyszer jól megréfáltam valakit annál a tónál... – kezdte, de mielőtt folytatta volna, Luuk apukája megragadta a karját.

– Peter!

– Mi van? – húzta el a karját Peter. – Miért ne mondhatnám el?

Luuk apukája odahajolt hozzá, és belesúgott valamit a fülébe.

Láttam, ahogy Peter összehúzza a szemöldökét, és a tűz túloldalára bámul. Egyenesen felém.

Azért nem hallhattam, mert lány vagyok? Már megint valami apahumor, amit nem értek?

Nem sokkal később Luuk apja megkérdezte, hogy nem akarunk-e lefeküdni. Luuk felrázta Justint, és elindultunk négyen a sátraink felé. Megmostunk a fogunkat egy kinti csapnál.

Közben próbáltam kihallgatni, mit beszélnek az apák. Főleg Peter.

A fiúk jóéjszakát kívántak, és bebújtak a sátrukba. Kivéve Davidot. Ő megállt a sátram mellett.

– Eva? – suttozta. – Gyere...

A lábam abban a pillanatban pudinggá változott, egy lépést sem bírtam tenni.

– Van kedved egy kis holdfényes sétához? – kérdezte, és felnézett a magasba, a holdra, ami félig elbújt egy felhő mögé.

A tűz mellett ülő apák épp nevettek egy viccen.

– Lenne – suttogtam. – Csak... egy kicsit... túl fáradt vagyok.

– Értem.

– Jóéjszakát – motyogtam, és bemásztam a sátramba.

A tréfa

A sátor belsejében koromsötét volt. A szívem vadul dobogott, mint egy ijedten verdeső veréb a kalitkában. Minden voltam, csak fáradt nem.

Az egyik fiú horkolt. Úgy sejtettem, Luuk. Odahallatszott a tűz mellől a férfiak nevetése és morgása.

Nyitott szemmel bámultam a sátor tetejét. David az összes cöveket és merevítőt és cipzárat a helyére tette. Értem. És most ott feküdt tőlem alig pár méterre egy hálósákban. Ha kicsit jobban figyeltem, még a lélegzetét is hallhattam. *Egy kicsit túl fáradt?* Hogy mondhattam ilyesmit?

Hosszú ideig feküdtem így, ébren. Átfordultam az oldalamra, a hasamra, hallgattam a tűz ropogását, az apák beszélgetésének moraját és Luuk horkolását. Arra gondoltam, hogy David biztosan nem alszik még.

Felültem.

Arra gondoltam, hogy még mindig kimászhatok, és belesuttoghatom a sátrába, hogy mégis van kedvem egy kis holdfényes sétához. Még nem késő.

Gyorsan kibújtam a hálósákomból, és felhúztam a nadrágomat. Már épp azt suttogta volna, hogy David, amikor megint felharsant az apák nevetése. Egyre hangosabban beszéltek.

– Alszanak már? – ez Peter hangja volt.

– Persze – felelte Justin apja.

Miközben a zoknim húztam, hallottam, ahogy David apja azt kérdezi, hogy hogy is volt *azzal a tréfával a tónál?*

Megdermedtem és hegyezni kezdtem a fülem.

– Ja, az? – nevetett Peter. Luuk apja morgott valamit, amit nem értettem.

– Á, semmi, csak egyszer móresre tanítottam egy fickót ott a tónál – mesélte Peter. – Tíz vagy tizenkét évvel ezelőtt. Egy kis senkiházi volt, nem idevalósi, városi jampec. Na és ez a szépfiú épp a falu legszebb lányát csábította el...

– Peter – morogta Luuk apja.

De Peter zavartalanul folytatta.

– Szóval. Tudod, én nagyon szeretek horgászni, és amikor egyszer fogtam vagy egy jó méteres pontyot, támadt egy ötletem. Megláttam a pasast a kocsmában, vele volt az a kislány is, erre elmeséltem nekik ezt az egészet a sellőről meg az örökké tartó szerelemről, satöbbi. Na és hármat találhattok! A pasasnak nagyon tetszett a sztori, teljesen ráharapott. Úgyhogy el is vitte a kislányt még éjjel a tóhoz. Én meg néhány haverommal követtem őket, a méteres ponttyal a hónom alatt, ami már kezdett jó bűdös lenni... Az erdőből láttuk, hogy ott vannak a parton. Aztán levetkőztek bugyira, gatyára, és bementek a vízbe... És ekkor kirohantam az erdőből, majd egy jól irányzott mozdulattal hozzájuk vágtam a halat, és azt kiabáltam: „Itt jön a sellő!”

Peter prüszkölt és horkantott és röhögött. Senki más nem nevetett.

– A hal meg, platty, eltalálta a szépfiút – folytatta Peter –, mi meg a haverokkal majd behugyáltunk a nevetéstől. De a csávó meg felkapta a vizet, azt jön ki a tóból nagy bőszen. Hú, bemenekültem a dűnék közé. Már azt hittem, megúsztam, erre nem pont felbukkan előttem? Sötétbőrű fickó egy szál alsógatyában. Pipa volt, az nem kifejezés. Mondjuk sejthettem volna, nem értette a tréfát. Na jó, szóval soha többé nem lehetett látni a faluban. Elszorult a trokom.

Az apám. Az apámról beszélt.

És a lány, a falu legszebb lánya csakis az anyám lehetett.

Forrongtam belülről, a szívem a bordámat verdeste, azt hittem, mindjárt kijön a gőz az orrlyukamon. Leráncigáltam magamról a zoknimat és a nadrágom, és visszabújtam a hálósákomba. Bocsi, David, ma éjjel mégsem lesz holdfényes séta.

Apa és anya együtt voltak a tóban. Ez lehetett volna életük legromantikusabb éjszakája. De egy döglött ponty mindent elrontott. Peter nem csak hogy megrézfálta apámat, hanem úgy feldühítette, hogy apa elment. Vajon ezért szakítottak a szüleim?

Egész éjjel le sem hunytam a szemem.